

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11965/2025
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, са седиштем у Београду, против тужених АА из ..., као правне следбенице иза пок. ББ, чији је пуномоћник Горан Митровић, адвокат из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., одлучујући о ревизији тужене АА, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 780/24 од 06.03.2025. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене АА, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 780/24 од 06.03.2025. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене АА, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 780/24 од 06.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1616/22 од 05.07.2023. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени АА, ВВ и ГГ да тужиоцу исплате и то: тужена АА 2.149.128,88 динара, тужени ВВ 3.666.098,25 динара и тужени ГГ 3.210.700,13 динара, сви са законском затезном каматом почев од 03.04.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени ГГ да тужиоцу исплати још 1.073.904,88 динара са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 295.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 780/24 од 06.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у односу на туженог ГГ, тако што је обавезан да тужиоцу исплати 1.073.904,88 динара са законском затезном каматом.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена АА је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права, са предлогом да суд о изјављеној ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној сходно одредби члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), за одлучивање о ревизији тужене АА, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву донели правилном применом материјалног права, правилно оценивши да је тужилац правни следбеник Градске самоуправне интересне заједнице за грађевинско земљиште која је у овом случају власницима експроприсане непокретности, па и правном претходнику тужене АА, исплатила накнаду за експроприсану непокретност, иако је крајњи корисник експропријације био Завод за изградњу Града Београда, због чега је тужилац као правни следбеник правног лица које је исплатило накнаду за експропријацију активно легитимисан у овом спору. Нижестепене одлуке су донете у свему у складу са судском праксом формираном у ситуацијама извршене деекспропријације поводом исплате износа који су претходно примљени за експроприсану непокретност. Ревизијом се не указује на другачију судску праксу нити су уз ревизију достављене пресуде којима су судови у истој или сличној чињеничноправној ситуацији донели другачију одлуку о активној легитимацији, чиме би указао на потребу уједначавања судске праксе.

Имајући у виду изложено, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, и оценио да је ревизија недозвољена.

Према члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору, којом је од тужене АА тражена исплата износа од 2.149.128,80 динара, поднета је 18.11.2010. године. На дан подношења тужбе курс за 1 евро био је 106,7231 динар, па је вредност предмета спора у делу који се односи на ревидента према средњем курсу НБС била 20.137,4292 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене АА недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП, донео одлуку као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић